

POSTANOWIENIE

Dnia 8 kwietnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Renata Żywicka (przewodniczący)

SSN Robert Stefanicki (sprawozdawca)

SSN Ewa Stryczyńska

w sprawie z odwołania U. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Bydgoszczy
z udziałem S. S.

o podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 8 kwietnia 2025 r.,
zażalenia odwołującej się Spółki na wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku
z dnia 16 sierpnia 2024 r., sygn. akt III AUa 113/23,

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Bydgoszczy decyzją z dnia 25 kwietnia 2022 r. ustalił dla S. S. podstawę wymiaru składek na obowiązkowe ubezpieczenia emerytalne, rentowe, wypadkowe i zdrowotne oraz kwotę należnych składek z tytułu wykonywania pracy u płatnika składek U. Sp. z o.o. z siedzibą w B. na podstawie umowy zlecenia.

Od powyższej decyzji odwołania złożył płatnik składek, wskazując, iż nie był zobowiązany do deklarowania składek za sporne umowy z uwagi na zbieg tytułów. Ponadto, że nie jest znane miejsce pobytu zleceniobiorców. Z akt organu

rentowego wynikało, że powyższa decyzja została doręczona na adres siedziby płatnika składek.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy uwzględnił odwołanie płatnika składek i wyrokiem z 12 grudnia 2022 r. uchylił zaskarżoną decyzję i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania organowi rentowemu na podstawie art. 477¹⁴ § 2¹ k.p.c.

Sąd pierwszej instancji podniósł, że z materiału zgromadzonego w niniejszej sprawie wynika, że zaskarżona decyzja została doręczona wyłącznie płatnikowi składek. Nie została natomiast doręczona osobie, której praw i obowiązków dotyczyła (S. S.), albowiem przesłano ją na adres płatnika składek przy ul. [...] W aktach Zakładu Ubezpieczeń Społecznych brak jakiegokolwiek dowodu doręczenia tej stronie również jakichkolwiek wcześniejszych pism. Według Sądu, postępowanie sądowe prowadzone bez udziału zainteresowanych byłoby dotknięte nieważnością. Zaniechanie zawiadomienia o toczącym się postępowaniu i brak doręczenia decyzji stronie przez organ rentowy z tej przyczyny, że nie można ustalić jej adresu, nie uprawnia Zakładu Ubezpieczeń Społecznych do „przerzucenia” obowiązku ustalenia adresu na sąd. Wydanie decyzji w przedmiocie podlegania ubezpieczeniom, czy w przedmiocie wysokości podstawy wymiaru składek jest niedopuszczalne bez udziału ubezpieczonych. To na organie rentowym spoczywa obowiązek zapewnienia udziału ubezpieczonym i w tym celu ustalenia ich miejsca zamieszkania, a nie na płatniku, jeśli postępowanie toczy się w okresie, w którym płatnik utracił swój wcześniejszy status i nie ma już żadnych obowiązków wobec ubezpieczonego. To organ zobowiązany jest zapewnić udział stronom postępowania przed wydaniem decyzji. Ponieważ w toku postępowania administracyjnego organ wskazywał adresy ubezpieczonej, które nie są adresami aktualnymi, to na organie ciąży obowiązek dokonania właściwych ustaleń. Skoro, zatem jednej ze stron postępowania administracyjnego organ nie doręczył decyzji, dopóki czynności tej nie dokona, decyzja nie uzyska waloru ostateczności. Decyzja staje się bowiem ostateczna z chwilą upływu terminu do złożenia odwołania przez wszystkie strony postępowania. Zgodnie bowiem z regułą określoną w art. 16 § 1 k.p.a. decyzje, od których nie służy odwołanie w administracyjnym toku instancji lub wnioski o ponowne rozpatrzenie sprawy, są ostateczne. Sąd Okręgowy przyjął, że zakres rozpoznania sprawy jest objęty dyspozycją z art. 477¹⁴ § 2¹ k.p.c., bowiem

zaskarżona w niniejszym postępowaniu decyzja ustala wymiar zobowiązań składkowych z tytułu umowy o zlecenia. Mając na uwadze, że przesłanie odwołania jednej ze stron bez doręczenia decyzji wszystkim stronom postępowania było przedwczesne, a prowadzenie całego postępowania przed organem rentowym bez udziału strony stanowiło rażące naruszenie prawa w rozumieniu art. 477¹⁴ § 2¹ k.p.c. Sąd Okręgowy uznał, że zaskarżona decyzja podlega uchyleniu, sprawa ponownemu rozpoznaniu przez organ rentowy.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku wyrokiem z dnia 16 sierpnia 2024 r. na skutek apelacji organu rentowego uchylił zaskarżony wyrok, zniósł postępowanie przed Sądem Okręgowym w Bydgoszczy w całości i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Bydgoszczy, pozostawiając temu sądowi rozstrzygnięcie o kosztach instancji odwoławczej.

W uzasadnieniu podniesiono, że apelacja skutkowałą uchyleniem zaskarżonego wyroku i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji. Zaskarżona w sprawie decyzja organu rentowego nie mieściła się w katalogu decyzji, wobec których możliwe jest wydanie na podstawie art. 477¹⁴ § 2¹ k.p.c. orzeczenia kasatoryjnego. Sąd drugiej instancji wskazał, że płatnik składek w prowadzonych przez organ rentowy z urzędu sprawach o objęcie ubezpieczeniem społecznym i określenie wysokości podstawy wymiaru składek nie ma statusu ubezpieczonego, a więc nie jest spełniona przesłanka podmiotowa stosowania art. 477¹⁴ § 2¹ k.p.c. Zgodnie z art. 477¹⁴ § 2¹ k.p.c., jeżeli decyzja nakładająca na ubezpieczonego zobowiązanie, ustalająca wymiar tego zobowiązania lub obniżająca świadczenie, została wydana z rażącym naruszeniem przepisów o postępowaniu przed organem rentowym, sąd uchyla tę decyzję i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania organowi rentowemu. Przepis ten stanowi odstępstwo od ogólnej zasady, że w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych postępowanie sądowe powinno skupić się na wadach wynikających z naruszenia prawa materialnego, a kwestia wad decyzji administracyjnych spowodowanych naruszeniem przepisów postępowania administracyjnego pozostaje w zasadzie poza przedmiotem tego postępowania. Sąd ubezpieczeń społecznych jako sąd powszechny powinien dostrzegać jedynie takie wady formalne decyzji administracyjnej, które ją dyskwalifikują w stopniu odbierającym jej

cechy aktu administracyjnego jako przedmiotu odwołania. Stosownie do treści art. 477¹⁴ § 2¹ k.p.c. uchylenie decyzji organu rentowego możliwe jest wówczas, gdy dotyczy ona „ubezpieczonego” (przesłanka podmiotowa), a przy tym jest decyzją nakładającą na niego zobowiązanie, względnie ustalającą wymiar tego zobowiązania lub obniżającą świadczenie (przesłanka przedmiotowa). Sąd Apelacyjny na podstawie analizy doszedł do konkluzji, że nie można art. 477¹⁴ § 2¹ k.p.c. interpretować jako obejmującego również „zobowiązanie w zakresie podlegania ubezpieczeniom społecznym”, gdyż podleganie ubezpieczeniom społecznym przez pracownika ma charakter obligatoryjny i organ rentowy nie może zobowiązać pracownika ani jego pracodawcy do „podlegania ubezpieczeniom społecznym” - nawet w przypadku, gdy decyzja zapadnie z rażącym naruszeniem prawa, nie jest możliwe jej uchylenie w sytuacji, gdy jej przedmiotem jest podleganie ubezpieczeniom społecznym. W związku z powyższym decyzja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych stwierdzająca podleganie ubezpieczeniom społecznym w charakterze osoby wykonującej pracę na podstawie umowy o świadczenie usług u konkretnego płatnika składek i ustalająca podstawę wymiaru składek nie jest objęta hipotezą powyższego przepisu. W konsekwencji uznać należało, iż Sąd pierwszej instancji nie rozpoznał istoty sprawy.

Płatnik składek w zażaleniu zarzucił naruszenie art. 386 § 4 k.p.c. w zw. z art. 477^{14a} k.p.c. przez uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przy zniesieniu wyłącznie postępowania sądowego, mimo iż nieważnością dotknięte było postępowanie administracyjne, a zaskarżone decyzje nigdy nie zostały doręczone zainteresowanym. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i oddalenie apelacji pozwanego.

Organ rentowy wniósł o oddalenie zażalenia i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie jest zasadne i jako takie zostało oddalone. W orzecznictwie utrwalony jest pogląd, że kontrola zaskarżonego orzeczenia w trybie zażalenia

(art. 394¹ § 1¹ k.p.c.) ma na celu weryfikację przesłanek między innymi z art. 386 § 4 k.p.c. W związku z powyższym Sąd Najwyższy sprawdza, czy rzeczywiście doszło do nierozpoznania przez sąd pierwszej instancji istoty sprawy albo że wydanie wyroku wymaga przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości. Postępowanie wywołane zażaleniem na wyrok kasatoryjny sądu drugiej instancji ma charakter incydentalny i jest ukierunkowane na zagadnienia procesowe, a nie materialnoprawne (postanowienia Sądu Najwyższego: z 7 lutego 2019 r., I UZ 51/18, LEX nr 2618014; 15 lutego 2023 r., II UZ 47/22, LEX nr 3537984; 14 marca 2023 r., II UZ 83/22, LEX nr 3570570; 13 sierpnia 2024 r., II UZ 19/24, LEX nr 3747188). Zażalenie nie stanowi alternatywnego instrumentarium prawnego do materialnoprawnej oceny poprawności rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji, co czyni wnoszący zażalenie, domagając się uchylenia zaskarżonego wyroku i oddalenia apelacji pozwanego, aczkolwiek Sąd Najwyższy, mimo że nie orzeka w formule merytorycznej, ma prawo przełamać autonomię sądu drugiej instancji w postrzeganiu „istoty sprawy” (postanowienia Sądu Najwyższego: z 26 września 2014 r., IV CZ 49/14, LEX nr 1537278; 18 maja 2016 r., V CZ 17/16, LEX nr 2056890; 14 listopada 2016 r., I UZ 25/16, LEX nr 3540516, 27 stycznia 2021 r., II PZ 17/20, LEX nr 3112871; 11 czerwca 2024 r., II UZ 8/24, LEX nr 3724657).

W ocenie Sądu Okręgowego art. 477¹⁴ § 2¹ k.p.c. znajdował zastosowanie w sprawie i dlatego możliwe było uchylenie zaskarżonej decyzji i przekazanie sprawy do organu rentowego, czyli przedmiot sporu był objęty jego treścią, a w takim razie niemożliwym pozostaje przerzucanie na sąd obowiązku związanego z prowadzeniem postępowania dowodowego, w zastępstwie organu rentowego, bo tego rodzaju rozwiązanie nie miało oparcia w obowiązujących przepisach prawa. Podstawę uchylenia decyzji stanowił powyższy przepis, a przyczynę, że pozwany nie doręczył prawidłowo decyzji ubezpieczonej z Ukrainy, albowiem została ona nadana na adres płatnika (spółki). Zdaniem Sądu pierwszej instancji doręczenie decyzji ubezpieczonej nie było skuteczne, ponieważ nie ma dowodu dokonania powyższego na jej adres, natomiast w stanowisku organu rentowego doręczenie to nastąpiło na miejsce zamieszkania zainteresowanej podany przez płatnika w zgłoszeniu do ubezpieczeń na druku Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (ZUS ZUA).

Relevantne w sprawie jest to, że sąd rozpoznaje odwołanie od decyzji tej strony, która je wniosła. Realizuje to prawo do sądu odwołującego i co do zasady nie może być wyłączone przez niemożność skutecznego doręczenia decyzji ubezpieczonemu w sprawie, w której przedmiot obejmuje podstawę wymiaru składek i kwot składek, a w której Zakład Ubezpieczeń Społecznych wysłał decyzję ubezpieczonemu na adres płatnika ubezpieczonej, podany przez zleceniobiorcę przy jego zgłoszeniu do ubezpieczeń. Nie pozbawia to ubezpieczonego bezwzględnie jego praw, jako że może sam dochodzić tego samego (co wynika z decyzji), bowiem wyrok w tej sprawie, w której nie uczestniczy, nie będzie dla niego wiążący (art. 366 k.p.c.). Ponadto nie jest wykluczone, że ubezpieczony dowie się o sprawie i zechce w niej uczestniczyć jako zainteresowany. Powaga rzeczy osądzonej obejmuje w zasadzie tylko strony procesu i to niezależnie od tego, czy w następnym procesie występują w tych samych rolach procesowych (M. Manowska (w:) A. Adamczuk, P. Pruś, M. Radwan, M. Sieńko, E. Stefańska, M. Manowska, Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz aktualizowany. Tom I. Art. 1-477¹⁶, LEX/el. 2022, art. 366; postanowienie Sądu Najwyższego z 23 lutego 2022 r., II CSKP 46/22, LEX nr 3317602). Prawomocność odnosi się bowiem do tego, co w związku z podstawą sporu stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia i to tylko między tymi samymi stronami (A. Partyk (w:) Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Art. 1–505³⁹. Tom I, red. O. M. Piaskowska, Warszawa 2024, art. 363). Zaskarżoną decyzją nie nałożono na osobę ubezpieczoną zobowiązania, stąd brak doręczenia decyzji ubezpieczonej nie ma znaczenia w kwestii dopuszczalności stosowania art. 477¹⁴ § 2¹ k.p.c. i nie wystarcza też do zastosowania art. 477^{14a} k.p.c.

W sprawie występują przede wszystkim odrębne interesy procesowe, czyli organu rentowego, który chce utrzymania decyzji i płatnika, zwalczającego decyzję zasadniczo z pozycji procesowej. Regulacja art. 477¹⁴ § 2¹ k.p.c. jest wyjątkowa, albowiem obejmuje tylko ubezpieczonego i wówczas, gdy decyzja organu rentowego nakłada na niego zobowiązanie, ustala jego wymiar lub obniża świadczenie, została wydana z rażącym naruszeniem przepisów o postępowaniu przed organem rentowym (postanowienia Sądu Najwyższego: z 20 stycznia 2024 r., II UZ 62/23, Legalis nr 3054377; 9 lipca 2024 r., II UZ 17/24, LEX nr 3779298). Nie jest zasadne stanowisko Sądu Okręgowego, że brak prawidłowego doręczenia

pisma w toku postępowania administracyjnego ubezpieczonym, w tym decyzji stanowi rażące naruszenie prawa w rozumieniu art. 477¹⁴ § 2¹ k.p.c., ponieważ nie jest to przedmiotem tej regulacji.

Decyzja organu rentowego w tej sprawie nie nakłada zobowiązań na ubezpieczonych, dlatego również z tej zasadniczej przyczyny nieuprawnione było stosowanie art. 477¹⁴ § 2¹ k.p.c. Nie jest zatem możliwe przekazanie na tej podstawie sprawy przez Sąd Najwyższy do organu rentowego, skoro Sąd pierwszej instancji nie mógł tego zrobić ze względu na przedmiot i treści decyzji. Konsekwentnie orzeczenie Sądu Apelacyjnego nie może być w tym zakresie kwestionowane, skoro przedmiotem decyzji jest ustalenie podstaw wymiaru składek oraz kwot składek na ubezpieczenia, to w istocie jest to sfera faktów, a nie samego zobowiązania ubezpieczeniowego. Podstawa wymiaru składek jest pochodną od przychodu, czyli od faktu (wartości materialnej). Wówczas decyzja sama w sobie nie określa indywidualnego zobowiązania ubezpieczonego (zleceniobiorcy). Nawet gdyby wyjść poza faktyczny przedmiot decyzji i twierdzić, że składka w istocie obciąża płatnika i zatrudnionego (w tym przypadku zleceniobiorcę), to nie spełnia się sytuacja z art. 477¹⁴ § 2¹ k.p.c., gdyż nadal jest to sfera faktów i prawa powszechnego, jako że wysokość składki określa ustawa jako część przychodu (uchwała Sądu Najwyższego z 27 kwietnia 2005 r., II UZP 2/05, OSNP 2005, nr 21, poz. 338). Chodzi o to, że w tej sprawie Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie wydał indywidualnych i konkretnych decyzji w tym zakresie w odniesieniu do ubezpieczonych, a przecież tylko taka decyzja stanowi warunek *sine qua non* szczególnej regulacji z art. 477¹⁴ § 2¹ k.p.c.; ustawodawca pozostawił osobie prowadzącej pozarolniczą działalność dowolność w kwestii określenia podstawy wymiaru składek, zatem ciąży na płatniku, czyli bez potrzeby wydawania indywidualnej decyzji (co również jest warunkiem stosowania art. 477¹⁴ § 2¹ k.p.c.) przez organ rentowy (wyrok Sądu Najwyższego z 19 marca 2024 r., I USKP 58/23, LEX nr 3695204).

Nie można nie zauważyć także, że podstawą decyzji jest szczególna sytuacja materialna kumulacji umów, do której Zakład Ubezpieczeń Społecznych do zachowania płatnika odnosi art. 58 k.c., a nie do ubezpieczonych. Jest to regulacja prawa materialnego, a nie procesowego, dlatego kwalifikuje się jako ta pierwsza i

odrębna od wyjątkowej, proceduralnej podstawy stosowania art. 477¹⁴ § 2¹ k.p.c., odnoszonej w tej sprawie do płatnika, a nie do ubezpieczonych. Sąd drugiej instancji wyakcentował, że sprawa o podstawę wymiaru składek nie należy do kategorii tych objętych art. 477¹⁴ § 2¹ k.p.c., ponieważ zaskarżoną decyzją nie nałożono na ubezpieczoną zobowiązania, nie ustalono jego wymiaru ani nie obniżono świadczenia. Ponadto w postępowaniu przed organem nie doszło do rażącego naruszenia prawa uzasadniającego zastosowanie powyższego przepisu, aczkolwiek z innych powodów niż wskazywane przez pozwanego. Postępowanie zmierzające do ustalenia lub ukształtowania stosunków prawnych albo ich realizacji może toczyć się zarówno z inicjatywy ubezpieczonych czy płatników, ale także z urzędu, co z kolei dostrzega ustawodawca w normach prawa procesowego. Osoba, będąca ubezpieczonym z punktu widzenia prawa materialnego nie zawsze będzie ubezpieczonym w rozumieniu art. 476 § 5 pkt 2 k.p.c. (wyrok Sądu Najwyższego z 22 listopada 2023 r., I USKP 75/22, LEX nr 3719380; postanowienia Sądu Najwyższego z: 20 września 2023 r., II UZ 35/23, LEX nr 3607021; 7 listopada 2023 r., II UZ 51/23, LEX nr 3622107; 9 lipca 2024 r., II UZ 17/24, LEX nr 3779298).

Organ rentowy przesłał do ubezpieczonych wezwania do wypełniania oświadczeń dotyczących ich pracy na podstawie umów zlecenia. Sąd Okręgowy powołał art. 9 ust. 2 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2025 r., poz. 350), zwłaszcza że stosowanie instytucji w niej uregulowanej ma miejsce, gdy u danej osoby wystąpi rzeczywisty zbieg tytułów do podlegania ubezpieczeniu społecznemu, nie natomiast wtedy, gdy strony umów w sposób sztuczny i nienaturalny doprowadzają do wytworzenia takiego zbiegu wyłącznie celem uniknięcia opłacania wyższych składek. W sytuacji, gdy „finalnym” odbiorcą usługi jest ten sam podmiot, a zleceniobiorca wykonuje czynności w tym samym miejscu i czasie, to rozbicia tego zlecenia na dwie umowy, zawierane nawet z dwoma podmiotami bez jakiegokolwiek logicznego czy ekonomicznie uzasadnionego celu, nie można rozumieć inaczej, niż jako działanie w celu obejścia prawa (art. 58 § 1 k.c.). Na tym tle kwestia procesowa braku doręczenia decyzji ubezpieczonej przez organ rentowy nie jest przesłanką zastosowania art. 477¹⁴ § 2¹ k.p.c. (postanowienia Sądu Najwyższego: z 30

stycznia 2024 r., II UZ 62/23, LEX nr 3688697; 11 czerwca 2024 r., II UZ 11/24, LEX nr 3724675; 18 września 2024 r., II UZ 20/24, LEX nr 3770475).

Zażalenie nie jest zasadne również w części opartej na zarzucie naruszenia art. 386 § 4 k.p.c. Chodzi wówczas o kasację wyroku sądu ze względu na określone zaniechania w sprawie przed sądem, a nie przed organem rentowym, czyli rzutujące na materialną warstwę sprawy, a więc nie o kwestie dotyczące stosowania art. 477¹⁴ § 2¹ k.p.c., nawet po uchwale Sądu Najwyższego z 21 czerwca 2023 r. (III UZP 5/23, LEX nr 3571900), gdyż kontrola ta jest nadal zawężona do stosowania tego ostatniego przepisu (w miejsce postanowienia sądu pierwszej instancji wskazano na wyrok, a w miejsce zażalenia na apelację; por. też M. Jaśkowska (w:) M. Wilbrandt-Gotowicz, A. Wróbel, M. Jaśkowska, Komentarz aktualizowany do Kodeksu postępowania administracyjnego, LEX/el. 2025, art. 156). Uchylenie decyzji jednak jest możliwe, gdy dotyczy „ubezpieczonego”, a przy tym nakłada na niego zobowiązanie, względnie ustala wymiar tego zobowiązania lub obniża świadczenie. Płatnik w sprawach prowadzonych z urzędu o objęcie ubezpieczeniem społecznym i określenie wysokości podstawy wymiaru składek nie ma statusu ubezpieczonego, a więc nie jest spełniona przesłanka podmiotowa stosowania art. 477¹⁴ § 2¹ k.p.c. (postanowienia Sądu Najwyższego: z 19 maja 2022 r., I USKP 130/21, Legalis nr 2833993; 23 czerwca 2022 r., I USK 343/21, LEX nr 3455688; 8 grudnia 2022 r., II UZ 34/22, LEX nr 3521796).

Podsumowując, jeżeli płatnik składek nie ma w prawie procesowym statusu ubezpieczonego, to w sprawach o objęcie ubezpieczeniem społecznym i określenie wysokości podstawy wymiaru składek art. 477¹⁴ § 2¹ k.p.c. nie znajduje zastosowania. Nie wydano wobec ubezpieczonej decyzji nakładającej zobowiązanie, ustalającej jego wymiar lub obniżającej świadczenie, stąd płatnik składek kwalifikowany jest jako inna osoba, której praw i obowiązków dotyczy zaskarżona decyzja. Zażalenie nie zarzuca naruszenia art. 477^{14a} k.p.c., który wyjątkowo i w szczególnych sytuacjach (gdy oprócz przesłanek z art. 386 § 2 lub § 4 k.p.c. wystąpiły takie wady decyzji organu rentowego, że nie było możliwe ich naprawienie w postępowaniu sądowym), pozwala na uchylenie wyroku oraz poprzedzającej go decyzji organu rentowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania bezpośrednio organowi rentowemu (postanowienia Sądu Najwyższego:

z 11 czerwca 2024 r., II UZ 11/24, LEX nr 3724675; 9 lipca 2024 r., II UZ 17/24, LEX nr 3779298). Art. 477¹⁴ § 2¹ k.p.c. jest regulacją szczególną (odrębną) i - jak wskazano - nie ma zastosowania w analizowanej sprawie.

Z tych względów, na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. orzeczono jak w sentencji. Sąd rozstrzyga o kosztach w orzeczeniach kończących sprawę w instancji w świetle art. 108 § 1 zdanie pierwsze k.p.c.

(J.K.)

[r.g.]